

ת"פ 57936/12/15 - מדינת ישראל נגד נגדי מ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-12-57936 מדינת ישראל נ' מ(אחר/נוסף)
בפני כבוד השופט ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד חגי פליישמן
המאשימה
נגד
נ' מ ע"י עו"ד ד ברהום
הנאשם

הכרעת דין

רקע

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות תקיפה בת זוג ואיוונים.

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 15.12.12, בסמוך לשעה 13:00, במהלך ארוחת השבת, התגלו ויכוח בין הנאשם לאשתו, א.מ (להלן: **המתלוננת**). במהלך הויכוח חטף הנאשם פצירה שהיתה בידה של המתלוננת ואימם עליה, כי ינעץ את הפצירה בעינה. המתלוננת, אשר ישבה אז על כסא, נרתעה לאחר ונטלה ארצתה.

על פי עובדות האישום השני, ביום 15.12.11 בשעות הלילה, התגלו ויכוח בין הנאשם למתלוננת. במהלך הויכוח, ניגש הנאשם אל המיטה עליה שכבה המתלוננת, תפס את ידה, התישב עליה ומנע ממנה לזרז. אגב כך, אימם הנאשם על המתלוננת כי יירוג אותה וכי יזרוק אותה דרך המרפסת ויפטור את כל הבעיות".

הנאשם כפר במיחסו לו ועל כן התקין נקבע לשםית הוכחות.

מטעם המאשימה העידה המתלוננת ומטעם ההגנה העיד הנאשם. כמו כן הוגשו מוצגים שונים.

המתלוננת

המתלוננת לא הסכימה להעיד נגד הנאשם. בחקירה הראשית השיבה למספר שאלות כלליות, ומספרה כי היא והנאשם נהנים מ"יחסים טובים, יש לנו משפחה אוהבת, שיתוף פעולה מלא, הבנה, מגדים יחד ילדים, עושים יחד המון דברים. זהו"

כאשר נשאלת על המעשים מושא כתב האישום, הייתה תשובההacha: "אני לא נתנת שום עדות בנושא". לאור סרובה של המתלוננת להעיד, הוגשו בהסכמה הודעתה במשפטה מימים 15.12.15 ו- 12.12.15 (ת/10 ות/11) וכן

מכتب שכתבה למאשימה ביום 11.2.16 (נ/1). עוד בטרם העידה המתלוונת הוגש בהסכמה זו"ח פעולה של שוטר שהגיע לזירה, אושרי מן (ת/2).

דברי המתלוונת לשוטר בזירה, ת/2

המתלוונת מסרה לשוטר, כי תקופה ארוכה הנאשם מאיים עליו ומרבץ לה, וכי קודם להגעת השוטר, הנאשם חטף מידיה פצירה "וינסה לדקור אותה בעין" וכן "ברחה לחדר ונעלמה את עצמה בחדר". המתלוונת הוסיפה, כי בניה ד'i תפסו את הנאשם ונאבקו בו ואגב כך קיבל מכחה בעינו.

הודעה מיום 12.12.15, ת/10

מההודעה זו עולים הפרטים הבאים:

ביום 11.12.15 התגלו בשעות הערב ויכוח בין הנאשם למתלוונת בעניין השימוש ברכב. תוך כדי כך, הנאשם שתה וודקה. כאשר פרשו לחדר השינה, ניגש הנאשם אל המתלוונת שהיתה במיטהה, טפס אותה בידיה, התישב עליה ותפס אותה בכתפיה, באופן שמנע ממנה לוזז. בשלב זה אמר הנאשם למתלוונת, כי היא "ירדה מהפסים" וכי הוא "يهרג אותה" ו"יזרק אותה מהמרפסת" וכך יפתר את כל הבעיה.

לדברי המתלוונת בנם בין השלוש החל לבכות ואז הנאשם הרפה ממנה.

למחרת (12.12.15) בסמוך לשעה 13:00 ישבו בני המשפחה לארוחת השבת, ובסיופה הנאשם פנה אל המתלוונת והאשים אותה בכך שהיא מסכשת ביןו לבין ילדיהם. אגב השיחה, המתלוונת שיפפה את ציפרניה בפצירה, והנאשם לקח את הפצירה מידיה, הרימה ואים על המתלוונת כי "יכניס לה את זה לעין". המתלוונת הלכה לאחור, תוך שהוא מפילה את הכסא, ופרשה לחדרה על מנת לבכות.

, בנם של בני הזוג, אשר שטף כלים אותו הזמן, התעמתה עם הנאשם בשל מעשיו.

המתלוונת נשאה האם הנאשם הכה אותה ביום 11.12.15 או 12.12.15 והשובה בשלילה.

המתלוונת סקרה על אروع מלפני שלושה חודשים, במהלךו הכה הנאשם את בנם ד', אך סרבה לפרט.

הודעה מיום 15.12.15, ת/11

המתלוונת בקשה לבטל את תלונתה ת/10, לדבריה בשל "אלימות של הילדים". עם זאת אשרה כל דבריה בתלונתה היו אמת.

מכتب למאשימה מיום 11.2.16 נ/1

בפינה זו בקשה המתלוונת לבטל את תלונתה, והסבירה שמטרתה בהגשת התלונה הייתה שהשוטרים "יזהרו את בעלה שיחדל מהתנהגתו ושיחזר להתנהג בוגדר הנורמה".

ראיות נוספות

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

משמעותם שהוגשו בהסכמה (ת/3-ת8) עולה, כי שלושת ילדיהם הגדולים של בני הזוג סרבו למסור גרסה ביחס לאירוע וכי המתלוננת סרבה שבנה בן השלוש יחקר.

הנאשם

הנאשם הכחיש בעדותו כלל את האירוע מושא האישום השני. לדבריו התעורר בסמוך לחצות וראה שבנו ד לא נמצא בבית. בשל דאגתו, התקשר לד מספר פעמים, אך ד לא ענה. לבסוף חזר לשון בשעה 2:00 - וכאשר קם לאירועה השבת ראה את ד בבית. במהלך הארוחה הנאשם התעמת עם בנו ד בשל כך שנשאר מחוץ לבית שעה מאוחרת ולא ענהטלפוןם, אך המתלוננת תמכה בד. לאחר הארוחה, נשאר עם המתלוננת ליד השולחן והתעמת עמה על כך שהיא משפילה אותו ליד ילדיו. במהלך השיחה המתלוננת שיפפה את ציפרניה והנאשם רצה לקחת מידת הפיצירה. המתלוננת לא הרptaה מן הפיצירה ואז "משכנו שניינו כל אחד מצד, כנראה יצא לה מהיד, היא נפלת אחרת זהה מה שקרה, הילדים באו אליו" (ע' 8 ש' 31-30).

לדברי הנאשם התגלו ויכוח ביןו ובין ילדיו על יחסם אליו, ואז הגיעו שוטרים למקום.

הנאשם הכחיש באופן גורף כי נפג באליםות כלפי המתלוננת או איים עליו באופן כלשהו, למורת שזו פנתה אליו באופן לא נעים (או קיללה אותו, כפי שמסר בהודעתו ת/1).

דין והכרעה

הראייה היחידה נגד הנאשם היא אמרות החוץ של המתלוננת, אשר הוגשו לאור סרובה להעיד על האירוע. קיימות מספר סתיירות בין דברי המתלוננת לשוטר הראשון אותו פגשה, ת/2, ובין דבריה בהודעה ת/10:

בת/2 מסרה המתלוננת, כי הנאשם ניסה לזכור אותה בעין. בת/10 מסרה, כי איים לעשות כן.

בת/2 מסרה המתלוננת כי הנאשם מרביץ לה מזה זמן. בת/10 שללה המתלוננת את האפשרות שהנאשם הכה אותה.

בת/2 מסרה המתלוננת, כי ברחה אל חדרה בಗל פחדה מהנאשם ונעללה את הדלת. בת/10 מסרה, כי הלכה לחדרה על מנת לבכות.

בת/2 מסרה המתלוננת כי הנאשם הכה את ד בעינו במהלך המאבק - ולא נמצא לכך כל ראייה.

אומר מראש, כי איןני קובע לאור הסתיירות כי דבריה של המתלוננת בת/10 אינםאמת. אני נכוון להניח, כי ניתן למצוא לסתירות האמורויות הסבירים. עם זאת, לאור סרובה של המתלוננת להעיד, הסתיירות נותרו ללא מענה, והדבר שוחק את משקלן של אמרות החוץ.

יתריה מכך - גם אלמלא המשקל המופחת אותו אני נותן בניסיבות העין לאמורות החוץ, לא מצאת ראייה מחזקת לאמור בהן, כנדרש בחוק. בנסיבות העין, לאור הקשיים אולם פרטטי למעלה, היה צורך בחיזוק ממשמעותי לאמורות החוץ.

הנאשם העיד לפני. ניתן למצוא אי התאמות בין עדותו לפני ובין דבריו במשטרה. כמו כן, לא שוכנעתי כי הביע את מורת רוחו מהתנהגותה של המתלוננת באופן מנומס ושפל רוח כפי שהheid. עם זאת, לא ראייתי כי ניתן לשלול את משקל

דברין.

נתון נספּוֹ אֶתְהָבָטִי בְּחַשְׁבָּן, הָא הָעֲוֹדָה שְׁהָיָה לְאָרוּעַ שְׁנִי עָדִי רָאֵיה: בְּנֵיהֶם שֶׁל הַנְּאָשָׁם וְהַמְּתֻלוֹנָה, דַּי - וְשָׁנָהֶם לֹא מְסֻרוּ גְּרָסָה בְּחֵסֶת לְמַעֲשִׂים. אַינְנוּ רֹואָה בְּכָךְ מַחְדֵּל חֲקִירָה, שֶׁכֵּן נִיכְרָה כִּי נָעָשָׂה מָאֵץ חֲקִירָה לְגַבּוֹת אֶת גְּרָסָתָם. כְּמוֹ כֵן, גַּם הַנְּאָשָׁם יָכֹל הִיא לְזִמְנָם לְהַעַד מְטוּעָמוֹ לֹו סְבָּר שִׁשְׁ בְּעַדְיוֹתָהֶם כְּדֵי לְסַיעַ לֹו. וְעַדְיַן - הָעֲוֹדָה שְׁנִי עָדִי רָאֵיה לְאָרוּעַ לֹא נִשְׁמַעוּ מַוסְיָה בְּמַשְׁהוּ עַל חֹסֶר הַבָּהִירָה הַאוֹפֵף אֶת הַאָרוּעַ.

סיכום

לאחר שמייעת העדויות נותרתי עם הרושם, כי אכן היה ארוּעַ כלשהו בבית המשפט ביום 15.12.12. עם זאת, לאור הקשיים אותם פרטתי, לא ניתן ברמת הودאות הנדרשת מה היה אותו ארוּעַ, ועל כן מזוכה את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחויז בירושלים.

ניתנה היום, י' סיון תשע"ו, 16 יוני 2016, במעמד הצדדים.